

האנא ביהוה יומא דרבי שמעון בעא לאסתלקא מן עלמא ויהוה מסדר מלוי. אתבגשו חבריא לבי רבי שמעון. והוה קמי רבי אלעזר בריה ורבי אבא ושאר חבריא. והוה מליא ביתא.

זקוף עיניו רבי שמעון וחמא דאתמלי ביתא. בכה רבי שמעון ואמר. בזמנא אתרא כד הוינא כבי מרעי, הוה רבי פנחס בן יאיר קמאי. ועד דבירנא דוכתאי אוריכו לי עד השפא. וכד פבנא אסתר אשא מקמאי ומעלמין לא אתפסק. ולא הוה עאל בר נש אלא ברשותא. והשפא חמינא דאתפסק והא אתמלי ביתא. עד דהוה ותיב. פתח עיניו רבי שמעון וחמא מה דחמא ואסתר אשא בביתא. נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא. ושאר חבריא יתבו אבראי.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, פוק חזי אי הכא רבי יצחק דאנא מערבנא ליה. אימא ליה דיסדר מלוי ותיב לגבאי ופאה חולקיה. קם רבי שמעון ותיב וסייד וסדי. אמר אן אנון חבריא. קם רבי אלעזר ואעיל לון ותיב קמיה. זקוף ידיו רבי שמעון ומצלי עלותא והוה חדי ואמר. אנון חבריא דאשתכחו כבי אדרא יודמנון חכא. נפקו כלהו

ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי חייא. אדחכי עאל רבי יצחק. אמר ליה רבי שמעון כמה יאות חולקך כמה חידו בעי לאתוספא לך בהאי יומא. יתיב רבי אבא כתר פתפוי ורבי אלעזר קמיה.

אמר רבי שמעון הא השפא שעתא דרעותא הוא. ואנא בעינא למיעל בלא כסופא לעלמא דאתי. והא מלין קדישין דלא גליאן עד השפא, בעינא לגלאה קמי שכנינא, דלא יימרין דהא בגרעותא אסתלקנא מעלמא. ועד פנן טמירן הוה בלבאי, למיעל בהו לעלמא דאתי. וכף אסדרנא לכו, רבי אבא וכתוב, ורבי אלעזר ברי ילעי, ושאר חבריא ירחשו בלבוייהו. קם רבי אבא מפתר פתפוי. ותיב רבי אלעזר בריה קמיה, אמר ליה קום ברי, דהא אתרא יתיב ביהוה אתר, קם רבי אלעזר.

אהלפך רבי שמעון, ותיב. פתח ויאמר, (תהלים קט) לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה. לא המתים יהללו יה, הכי הוא ודאי, אינון דאקרו ממים, דהא קדשא בריה הוא חי אקרי, והוא שארי בין אינון דאקרו חיים, ולא עם אינון דאקרו ממים. וסופיה דקרא כתיב, ולא כל יורדי דומה, וכל אינון דנחתין לדומה, בגיהנם ישפארו. שאני אינון דאקרו חיים, דהא קדשא בריה הוא בעי ביגריהו.

אמר רבי שמעון, כמה שניא שעתא (דף רפ"ח ע"א) דא מאדרא. דבאדרא אנדמן קדשא בריה הוא ורתיכו. והשפא, הא קדשא בריה הוא חכא, ואתי עם אינון צדיקיא דבגנתא דעדן, מה דלא אערעו באדרא. וקודשא בריה הוא בעי ביגריהו צדיקיא יתיר מיקרא דיליה, כמה דכתיב בירבעם, דהוה מקטר ומפלת לעבודה זרה, וקודשא בריה הוא אורף ליה. וכיון דאוישט ידיה לקבלי דעדו נביאה, אתיביש ידיה, דכתיב, (מלכים א') ותיבש ידו וגו'. ועל דפלת לעבודה זרה לא כתיב, אלא על דאוישט ידיה לעדו נביאה. והשפא קדשא בריה הוא בעי ביקרא דילן, וכלהו אתאן עמיה.

אמר, הא רב המנונא סכא חכא, וסחרניה שבעין צדיקי גליפן בעיטרו, מנהרין כל חד וחד מזיתרא דיוא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. והוא אתי למשמע בהדרותא, אליו מלין דאנא אימא. עד דהוה יתיב, אמר, הא רבי פנחס בן יאיר חכא, אתקינו דוכתיה, אנדענו חבריא דהוה תמן, וקמו ותיבו בשיפולי ביתא. ורבי אלעזר ורבי אבא, אשתארו קמיה (כ"א ע"ה) דרבי שמעון. אמר רבי שמעון, באדרא

אשתכחנא דכל חבריא הוה אמרי, ואנא עמהון. השפא אימא אנא בלחודאי, וכלהו צייתין למלולי, עלאין ותפאין. ופאה חולקי יומא דין. פתח רבי שמעון ואמר, (שיר השירים ו) אני לדודי ועלי תשוקתו. כל יומין דאתקטונא בהאי עלמא, כחד קטירא אתקטונא ביה בקודשא בריה הוא, ובגין כך השפא ועלי תשוקתו. דהוה וכל סיעתא קדישא דיליה, אתו למשמע בהדרה, מלין סתימין, ושפא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, פריש ואתפרש מכלא, ולא פריש, דהא כלא ביה מתדבקן, והוה מתדבק בכלא הוא כלא.

עתיקא דכל עתיקין, סתימא דכל סתימין, אתתקן ולא אתתקן. אתתקן, בגין למימא כלא. ולא אתתקן, בגין דלא שכיח.

כד אתתקן, אפיך תשעה נהורין, דלחטין מניה, מתקנוני. ואינון נהורין מניה, מתנהרין ומתלהטין, ואזלין ומתפשטין לכל עיבר. כבוצינא דאתפשטין מניה נהורין לכל עיבר. ואינון נהורין דמתפשטין, פד יקרבון למנדע לון, לא שכיח אלא בוצינא בלחודוי. כך הוא עתיקא קדישא, (כ"א ע"ה) בוצינא עלאה, סתימא דכל סתימין. ולא שכיח בר אינון נהורין דמתפשטין, דמתגלין, וטמירן. ואינון אקרון שפא קדישא. ובגין כך פלא חד.

ימה דאמרי חבריא בספרי קדמאי, דאינון דרגין דאתבריו, ועתיקא קדישא אתגלי בהו, בכל חד וחד. משום דאינון תקונין דעתיקא קדישא. לאו השפא עידנא להני מלין דהא אמינא לון באדרא קדישא. ותימנא מה דלא ידענא הכי, ועד השפא אסתיב בלבאי מלה. והשפא אנא בלחודאי אסתימנא קמי מלבא קדישא, וכל הני זפאי קשוי דאתו למשמע מלין אליו.

גולגלתא דרישא הנורא, לאו ביה שירותא וסימא. קולטרא דקטפוי, אתפשט ואתנהיר, ומניה ירתון צדיקיא ארבע מאה עלמין דכסופין לעלמא דאתי. מהאי קולטרא דקטפא, דהיא גולגלתא הנורא, נטיף טלא כל יומא, להוהא זעיר אנפין, לאתר דאתקרי שמים, וביה זמינון מתימא לאחייא לזמנא דאתי. דכתיב, (בראשית כ) ויתן לך האלהים משל השמים. ואתמליא רישיה, ומהוהא זעיר אפיך, נטיף לחקל תפוחין. וכל חקל תפוחין, נהירין מהוהא טלא.

האי עתיקא קדישא טמיר ונגני. וחקמתא עלאה סתימאה, ביהוה גולגלתא משתכח, ודאי בלא עתיקא, לא אתגליא אלא רישא בלחודוי, בגין דהיהו רישא לכל רישא. חקמתא עלאה, דהיהו רישא,

ביה סתים, ואקרי מוחא עלאה. מוחא סתימא. מוחא דשכיף ושקיט. ולית דינדע ליה, בר איהו.

תלת רישין אתגלפן, דא, לגו מן דא. ודא, לעילא מן דא. רישא חדא, חקמתא סתימאה, דאתפסיא, ולא מתפתחא. וחקמתא דא סתימאה, רישא לכל רישא, דשאר חקמות. רישא עלאה, עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. רישא דכל רישא, (דף רפ"ח ע"ב) רישא דלאו רישא. ולא נדע, ולא אתידע, מה דהוה ברישא דא, דלא אתדבק בחקמתא, ולא בסולתננו. ועל האי אקרי, (במדבר כד) ברח לך אל מקומך. (חוקקא א) ובהחיות רצוא נשוב.

ובגין כך עתיקא קדישא אקרי אין. דביה תליא אין. וכל אינון שערי, וכל אינון נימין, ממוחא סתימאה נפקין. (תלמוד) וכלהו שעיעין, (כ"א ע"ה) בשקולא. ולא אתחזו קדלא.

כלא הוא, בגין דהאי עתיקא קדישא כחד הוי. כלא בחידו, ולא שניא מרחמי לעלמין. בתלת עשר מילין דרחמין אשתכח. בגין דהאי חקמתא סתימאה דביה, מתפרש תלת זמנין לארבע ארבע. והוא עתיקא, כליל לון, ושלטי על כלא.

חד ארחא דנהיר בפלגותא דשערי דנפקי ממוחא, הוא ארחא דנהירין ביה צדיקיא לעלמא דאתי, דכתיב (משלי ה) וארח צדיקים כאור נוגה וגו'. ועל דא כתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי'. ומהאי ארחא מתנהרין כל שאר ארחין, דתלין בזעיר אנפין.

האי עתיקא סכא דסבין, כתר עלאה, לעילא. דמתעטרין ביה כל עטרין, וכתרין, מתנהרין כל בוצינא מניה ומתלהטין (פסחתי). והוא הוא בוצינא עלאה, טמירא דלא אתידע. (ובל שאר בוצינא סתיה מתלהטין ומתנהרין).

האי עתיקא אשתכח בתלת רישין, וכלילן כחד רישא. ובהוה (כ"א ע"ה) רישא עלאה, לעילא לעילא. ובגין דעתיקא קדישא אתרשים בתלת, אוף הכי כל שאר בוצינא דנהרין מניה, כלילן בתלת. עוד, עתיקא אתרשים בתרין. כללא דעתיקא בתרין. הוא כתר עלאה דכל עלאין, רישא דכל רישא. ובהוה דתוי לעילא מן דא, דלא אתידע. כך כל שאר בוצינא, סתימין בתרין. עוד עתיקא קדישא אתרשים ואסתיב, כחד, והוא חד, וכלא הוא חד. כך כל שאר בוצינא, מתקדשין, מתקשרין, ומתהדרין כחד, ואינון חד.

מוחא דאתגלי בעתיקא קדישא, רצון אקרי. דהא רישא עלאה דא סתים לעילא, דלא אתידע פשיט חד טורנא בסימא, יאה, דאתפליל

במזקתא. ובגין דאיהו (ג"מ דתתא) רענא דכל רעוין, אתתקן במזקתא, ואתגלייא בבוסטיא (כ"א אתגלייא בפסטיא), האי מזקתא אקרי רעון. וכל רעון דא אתגלייא, רענא דרעוין אשתכח בכלהו עלמין, וכל עלותין דלתתא מתקבלין, ומתנהרין אנפוי דזעיר אנפין, וכלא ברחמי אשתכח, וכל דיניו אתמטרין ואתפפין.

בשבתא בשעתא דעלותא דמנחה, דהוא עידן דכל דיניו מתערוין, אתגלייא האי מזקתא, ואתפפין כל דיניו, ואשתכחו רחמין בכלהו עלמין. ובגין כן אשתכח שבת בלא דינא, לא לעילא ולא לתתא. ואפילו אשא דגיהנם אשתקע (כ"א אשתקע) באתריה, ונניחין חייבנא. ועל דא אתוסף נשקמתא דחדו בשבתא.

ובגין כן נש למחדי בתלת סעודתי דשבתא, דהא כל מהימנותא, וכל פללא דמהימנותא, ביה אשתכח, ובגין כן נש לסדרא פתורא, ולמיכל תלת סעודתי דמהימנותא, ולמחדי בהו.

אמר רבי שמעון, אסהונא עלי לכל אלין דהבא, דהא מן יומאי לא בטלנא אלין תלת סעודתי, ובגוניהו לא אצטריכנא לתעניתא בשבתא. ואפילו ביומי אחרוני לא אצטריכנא, כל שפן בשבתא. דמאן דזכי בהו, זכי למהימנותא שלימתא. חד, סעודתא דמטרוניתא. וחד, סעודתא דמלקא קדישא. וחד, סעודתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ובההוא עלמא יזכי בהו לאלין. האי רעון כד אתגלייא, כל דיניו אתפפין משולשליהו.

התקנא דעתיקא קדישא אתתקן בתקונא חד, פללא דכל תקוניו. והיא חקמה עלאה, סתימאה. פללא דכל שאר, והאי אקרי ערן עלאה סתימא. והוא מוחא דעתיקא קדישא. והאי מוחא אתפשט לכל עיבר, כגיהא אתפשט ערן אתגליא.

וההוא (דף רפ"ט ע"ב) רישא סתימא דברישא דעתיקא דלא אתידע, כד פשיט כד טורנא (כ"א טורנא), דהיה מתתקן לאתנהרא, בטש בהאי מוחא (כ"א פתיא), ואתגליא, ואתנהיר בכמה נהירין, ואפיק וארשים בבוסטיא דא, כהאי מזקתא. ואתרשים ביה כד נהורא, דאקרי רעון. והאי רעון אתפשט לתתא דבדיקנא, עד ההוא אתר דמתנשבא בדיקנא, ואקרי חסד עלאה. ודא איהו נוצר חסד. ובהאי רעון כד אתגלייא, מסתפלין מארי דדינא ומתפפין.

עינו דרישא דעתיקא קדישא, תרין כחד שקילן. דאשגחין תדירא, ולא נאים. דכתיב, (תהלים קכא) לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ושראל

קדישא, בגין כן לא אית ליה גביון על עינא, ולא כסותא. והוא מוחא אתגליא ונהיר בתלת חורוין דעילא (כ"א דעילא), בתורנא קדא מסתחין עיניו דזעיר אנפין, דכתיב, (שיר השירים ה) רוחצות בחלב. דהוא (כ"א כההוא) תורנא קדמאה. וישאר תורוין אסתחין ונהרין לשאר בויעיניו.

מוחא אקרי נביעא דברכתא, ונביעא דכל ברכאן מניה אשתכחו. ובגין דהאי מוחא ליהט בתלת חורוין דעינא, בעינא תלא ביה ברכתא, דכתיב, (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, דהא כמוחא תליין חורו דעינא. האי עינא כד אשגח בזעיר אנפין, (עלמין) (כ"א אתתקו אנפין בלהו כהדי) אנהרן פלהו כהדו. עינא דא, הוא כלא ימינא, לית ביה שמיאלא. עיניו דתתא, ימינא ושמאלא, תרי, בתרי גוויין.

בצעירותא דספרא אוליפנא, דהא י' עלאה, י' תמאה. ה' עלאה, ה' תמאה. ו' עלאה, ו' תמאה. כל אלין עלאין, בעתיקא תליין. תמאין, בזעיר אנפין אינון. לא תליין, אלא אינון ממש. ובעתיקא קדישא תליין. דהא שמא דעתיקא אתכסויא מכלא, ולא אשתכח. אבל אלין אתוון דתליין בעתיקא. בגין דיתקיימון אינון דלתתא. דאי לאו הכי לא יתקיימון.

ובגין כן, שמא קדישא סתים וגלייא. והוא דסתים לקבליה דעתיקא קדישא, סתימא דכלא. וההוא (אתגלייא בנעיה דתלייא) (כ"א דאתגליי בנעיה דתתא דאתגלייא דתלייא) בזעיר אנפין. ובגין כן, כל ברכאן בעיניו סתים וגלייא. אלין אתוון סתימן דתליין (בעתיקא דרשיא, תליין, אפאי תליין י' לקיימא י' דלתתא) (כ"א דאי בנעיה דתתא כסותא בעיניו תלייא) (כ"א אפאי) אפא תלא לקיימא י' דלתתא.

חוטמא, בהאי חוטמא, בנקבא דפרדשקא, דביה נשיב רוחא דחיי לזעיר אנפין. ובהאי חוטמא, בנקבא דפרדשקא, תלייא ה', לקיימא ה' אתרא דלתתא. ודא רוחא נפיק ממוחא סתימאה, ואקרי רוחא דחיי. ובהאי רוחא, זמינין למנדע חקמתא, כזמנא דמלקא משיקא. דכתיב, (ישעיה יא) ונחה עליו רוח יי' רוח חקמה ובינה וגו'. האי חוטמא, חייין מכל סטריין, חדו שלימא. נחת רוח. אסותא. בחוטמא דזעיר אנפין (ככס דאוקיימא) כתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן כפאפו וגו'. והכא כתיב (ישעיה כח) ותהלתו אהטם לה.

ובכספרא דאגדתא, דבי רב ייבא סבא, אוקים, ה' פפומא, והכא לא מתקיימא הכי, ולא אצטרפא (כ"א אצטרפא), אף על גב דבתד סלקא, אלא בהי דינא תלייא, ודינא בחוטמא תלייא, דכתיב עלה עשן

עלאה אתפשט ואתקן ואתפליל כלא במוחא סתימאה דא. כד אתתקן חורו דא בנהירו דא, בטש מאן דבטש, בהאי מוחא ואתנהיר, ותלייא ממוזלא יקריא מוחא אתרא, דאתפשט ונהיר לתלתין חורוין שבילין. כד אתנהיר נהיר ממוזלא יקריא. אתנהירו תלת רישין עלאין, תרין רישין, וחד דכליל לון. ובמזלא תליין, ואתפלילין ביה.

מכאן שארי לאתגלייא קירו דדיקנא, דאיהו מזלא סתימאה. ואינון מתתקנן, כמה דעתיקא קדישא תלת רישין מתעטרין ביה, הכי כלא בתלת רישין. וכד אתגברון, תליין פלהו דא כדא בתלת רישין, תרין מתרין סטריין, וחד דכליל לון.

ואי תימא, מאן עתיקא קדישא. תא חזו, לעילא לעילא, אית דלא אתידע, ולא אשתמודע, ולא אתרשים, והוא קליל כלא, ותרין רישין ביה פלילן (כ"א תליין). וקדין כלא (כ"א) הכי אתתקן. וההוא לאו כמננינא, ולא ככללא ולא כחושפן אלא ברעותא דלכא, על דא אתמר, (תהלים לט) אמרתי אשקרה דרכי מחטא בלשוני.

אתר דשירותא אשתכח, מעתיקא קדישא, דאתנהיר ממוזלא, הוא נהירו דחקמתא, דאתפשט לתלתין חורוין עיבר. ונקבא מההוא מוחא סתימאה, מנהירו דביה. ומה דעתיקא קדישא נהיר בקדמיתא (כ"א ככסותא), דא היא. ושיירותא ממה דאתגלייא (כ"א), ואתעביד לתלת רישין, ורישא קדא קליל לון. ואלין תלת מתפשטן לזעיר אנפין, ומאלין נהרין כלא. אתגלייהו האי חקמתא, ואפיק חד נהרא, דנגיד ונפיק לאשקאה גנתא ועייל (כ"א ועייל) פרישא דזעיר אנפין, ואתעביד חד מוחא ומתקן אתמשיך ונגיד בכל גופא, ואשקי כל אינון נטיעאן. דהא הוא דכתיב, (כראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו'.

תו אתגלייהו האי חקמתא, ואתמשיך ועייל פרישא דזעיר אנפין, ואתעביד מוחא אתרא (ההוא אתרא). ההוא נהירו דאתמשיקא מניה אלין תרין משיקן אתגליהו, מתתקנן כחד רישא דעתיקא דכריא, דכתיב, (משלי א) בדתו תהומות נבקעו. ועייל פרישא דזעיר אנפין, ואתעביד מוחא אתרא, ומתקן אתמשיך ועייל לגו גופא, ומלייא כל אינון אדרין ואכסדרין דגופא. דהא הוא דכתיב, (משלי כד) ובדעת חדרים זמלאו.

ואלין נהרין, מנהירו דההוא מוחא עלאה סתימאה, דנהיר במזלא (כ"א דעתיקא קדישא). וכלא דא כדא תליין. ואתקשר דא כדא, ודא כדא, עד דישתמודע דכלא חד, וכלא הוא עתיקא, (דף ר"צ ע"א) ולא אתפריש מניה כלום. אלין תלת נהורין, נהרין לתלת אתרנין, דאקריין אכהן. ואלין

באפו. ואי תימא, הא כתיב ואש מפיו תאכל. עקרא דרוגזא בחוטמא תלייא.

כד תקוניו דעתיקא קדישא, במוחא שקיט וסתים מתתקנן. וכל תקוניו דזעיר אנפין, בחקמה תמאה מתתקנן. דכתיב, (תהלים קד) פלם בחקמה עשית, וחי' פללא דכלא ודאי. מה בין חי' להי' ה' דהכא, דינא אתער מניה. ודהכא רחמי גו רחמי.

דבדיקנא דעתיקא קדישא, תלייא כל יקירו דכלא. מזלא דכלא אקרי. מהאי דיקנא, מזלא יקירותא (כ"א כסא פולא יקורא) דכל יקירין, מזלי עלאי ותמאי. פלהו משגיחין לההוא מזלא. בהאי מזלא תלייא חיי דכלא, מוויג דכלא. בהאי מזלא תליין שמיא וארעא. גשמין דרענא. בהאי מזלא, אשגחותא דכלא. בהאי מזלא תליין כל חילין עלאין ותמאין. (דף רפ"ט ע"ב)

תלת עשר נביעין, דמשחא דרובתא סבא, תליין דדיקנא דמזלא יקירא דא. וכלהו נפקין לזעיר אנפין. לא תימא פלהו, אלא תשעה מנהייהו, משתבחון בזעיר אנפין. לאכפייא דיניו.

(וכ"א) האי מזלא, תלייא בשקולא עד טבורא. כל קדושי קדושי דקדושא ביה תליין. בהאי מזלא, פשיט פשיטותא דקוטרא עלאה. ההוא רישא דכל רישין, דלא אתידע, ולא אשתמודע, ולא ידעין עלאין ותמאין. בגין כן בלא בהאי מזלא תלייא.

דבדיקנא דא, תלת רישין דאימנא, מתפשטן. וכלהו מתתקנן בהאי מזלא, ומשתכחין ביה. ובגין כן, כל יקירו דיקירותא, בהאי מזלא תלייא. כל אלין אתוון דתליין בהאי עתיקא, פולהו תליין בהאי דיקנא, ומתתקנן בהאי מזלא. ומתליין ביה, לקיימא אתוון אתרנין. דאלמלי לא סליק אלין אתוון בעתיקא, לא מיימין אלין אתרנין. ובגין כן אמר משה כד אצטריה, וי' וי', תרי זמיני, ופסיק טעמא בגוניהו. דהא במזלא תלייא כלא. מהאי מזלא, מתכספי עלאי ותמאי, ומתפפין מניה. וזקאה חולקיה מאן דזכי להאי.

האי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, לא אדפר, ולא אשתכח. ובגין דאיהו רישא עלאה לכל עלאין, לא אדפר, בר רישא קדא, בלא גופא, לקיימא כלא.

והאי (כ"א דכל סתימין) (כ"א בניו איהו) רישא עלאין לכל עלאין, לא אדפר, אלא רישא קדא, בלא גופא. ומהאי כלא. ומהו) סטרי וסתים וגוין מכלא. סתימא אתתקנן. בההוא מוחא סתימאה דכלא, דאתפשט ואתתקן כלא ונפיק חסד עלאה ותמאה, וחסד

נהרין לבגין. וכלא נהיר מאתר חד. פד אתגליא האי עתיקא, רעווא ורעונון. כלא נהיר וכלא אשתכח בחדו שלימא.

האי חקמא אקרי עדן, והאי עדן אתמשך מעדן עלאה, סתימא דכל סתימין. ומהאי עדן, אקרי שירותא. דבעתיקא לא אקרי, ולא הוי שירותא וסיומא. ובגין דלא הוי ביה שירותא וסיומא, לא אקרי אתה. בגין דאתפסיא ולא אתגליא. ומאתר הוי. ומאתר דשירותא אשתכח אקרי אתה, ואקרי אב. דכתיב, (ישעי' סו) פי אתה אבינו.

באגרתא דבי רב ייבא סבא, כללא דכלא, ועיר אנפין אקרי אתה. עתיקא קדישא דאתפסיא, אקרי הוא. ושפיר. והשתא קרין פאתר דא דשירותא אשתכח, אתה. אף על גב דאתפסיא, מגיה הוי שירותא, ואקרי אב. והוא אב לאכהן. והאי אב נפין מעתיקא קדישא, דכתיב (וי' כח) והחכמה מאין תמצא. ובגין פך לא אשתמודע.

הא חזי, כתיב (וי' כח) אלהים הבין דרפה, דרפה ממש. אכל והוא ידע את מקומה, מקומה ממש. וכל שפן דרפה. (מקומה ממש, ולא דרפה, מקומה ממש, וכל שפן דרפה.) וכל שפן ההוא חקמה דסתימא ביה בעתיקא קדישא.

האי חקמה שירותא דכלא, מגיה מתפשטן תלתין ותרין שביילין. (שביילין ולא ארתיין) ואוריתא בהו אתפלילת בעשרין ותרין אתוון, ועשר אמוין. האי חקמה אב לאכהן. והאי חקמה, שירותא וסיומא אשתכח. ובגין פך, חקמה עלאה חקמה תתאה. פד אתפשט חקמה, אקרי אב לאכהן. כללא לא אתפליל אלא בהאי. (ס'א כד מתפשטן חכמות, אתרין אב לאכהן, כללא לא אתפליל אלא בהאי) דכתיב, (תהלים קד) כלם בחכמה עשית.

וקר רבי שמעון יודי, וחדו, אמר, ודאי עידן הוא לגלאה, וכלא אצטרף בשעתא דא. תאנא, בשעתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, בעא לאתקנא כללא. אתקין פעין דכר ונוקבא. פאתר דאתפלילו דכר ונוקבא לא אתקינו, אלא בקיומא אתרא (ס'א בעין דכר) דדכר ונוקבא. והאי חקמה כללא דכלא, פד נפקא ואתנהיר מעתיקא קדישא, לא אתנהיר אלא בדכר ונוקבא. דהאי חקמה אפשט, ואפיק מיניה בינה, ואשתכח דכר ונוקבא. הוא, חקמה אב. בינה אם. חקמה ובינה, בחד מתקלא אתקלו, דכר ונוקבא. ובגינויהו כללא אתקנים בדכר ונוקבא, דאלמלא האי, לא מתקינו.

שירותא דא אב כללא, אב לבניהו אב, אתחפרו דא פדא, ונהירו דא פדא. (חקמה אב בינה אם, וקריב מלי' ב) כי אם לבניה תקרא, פד אתחפרו, אולידו, ואתפשט מהימנותא. באגרתא דבי רב ייבא סבא, הכי תאני, מהו בינה.

אלא כד אתחפר דא פדא, יו"ד בה"א, אתעברת, ואפיקת בן, ואולידת. ובגין פך, בינה אקרי, בן ו"ה, שלימותא דכלא. אשתכחו תרווייהו דמתחפרין, ובן בגווייהו. כללא דכלא. פתקוניהו אשתכח שלימותא (ס'א כן ו"ה תרווייהו דמתחפרו, ובן בגווייהו, פתקוניהו אשתכחו שלימותא דכלא כללא) דכלא, אב ואם. בן ו"ה.

מלין אלין, לא אתהיבו לגלאה, פד לקדישי עליונין, דעאלו ונפקו, ונדעין ארחוי דקודשא בריהו, דלא סטאן בהו לימנא ולשמאלא. דכתיב, (דברים יד) כי ישרים דרכי יי' וצדיקים ילכו בם וגו'. ופאה חולקיה, דמאן דזכי למנדע ארחוי, ולא סטי, ולא יטעי בהו. דמלין אלין סתימין אינון וקדישי עליונין נהירין בהו, כמאן דנהיר מנהירו דבוינא. לא אתמסרו מלין אלין, אלא למאן דעאל ונפיק. דמאן דלא עאל ונפק, טב ליה דלא אברי. דהא גליא קמי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, דמלין אלין נהירין בלבא, באשלימותא דרחימותא ודחילו דקודשא בריהו הוא. ואלין בני דהכא, ידענא בהו דהא עאלו ונפקו, ואתנהירין באלין מלין, ולא בכלהו. והשתא אתנהירו בשלימותא קמה דאצטרף. ופאה חולקין עמהון, בההוא עלמא.

אמר רבי שמעון, פל מה דאמינא דעתיקא קדישא. וכל מה דאמינא דועיר אנפין. כללא חד, כללא הוא חד מלה. לא (דף ר"צ ע"ב) תליא ביה פירודא. בריהו הוא בריהו שמייה לעלם ולעלמי עלמין. תא חזי, שירותא דא דאקרי אב, אתפליל ביו"ד, דתליא ממוזלא קדישא. ובגין פך, יו"ד פליל אתוון אתרין. י' סתימא דכל אתוון אתרין. י' רישא וספיא דכלא.

וההוא נהר דנגיד ונפיק, אקרי עלמא דאתי, דאתי תדיר ולא פסיק. והאי הוא עדונא דצדיקא, לזכאה להאי עלמא דאתי. דאשקי תדיר לגנתא, ולא פסיק. עליה כתיב (ישעי' ח) וקמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. וההוא עלמא דאתי, אברי ביו"ד, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. י' פליל תרין אתוון ו"ד.

באגרתא דבי רב ייבא סבא תנין, אמאי ו"ד פלילן ביו"ד. אלא נטיעה דגנתא (ס'א ודא) דא, אקרי ו'. אית גנתא אתרא, דאיהי ד'. ומהאי ו', אשתקליא ד'. (דאורי ארבעה), (ס'א ראשין) וינינו רזא דכתיב, ונהר יוצא מעדן וגו'. מאי עדן. דא חקמה עלאה, ודא י'. להשקות. את הגן, דא הוא ו'. ומשם ופירו והיה לארבעה ראשים, דא הוא ד', וכלא פליל ביו"ד. ובגין פך, אקרי אב כללא. אב לאכהן. שירותא דכלא, ביתא דכלא,

דכתיב, (משלי כד) בחכמה יבנה בית. (מחא י' שירותא וסיומא דכלא) ודכתיב, (תהלים קד) כלם בחכמה עשית. באגרתיה, לא אתגליא, ולא אתידע. מדאתחפר באימא דארמיז באימא ובגין פך אימא כללא דכלא, פה אתידע ובה אתרמיז, שירותא וסיומא דכלא. (בבית אברי) דכה סתים כללא.

בבבא דכלא, שמא קדישא. עד השתא רמיונא, ולא אמינא כל אלין יומין. והאינדנא מתגלפין סטרין, י' פליל בהאי חקמה. ה' דא אימא, וקרין בינה. ו"ה, אלין תרין בנין, דמתעטרין מאימא. והא תנין, דבינה אתפליל מכלא. יו"ד דמתחפרא באימא, ומפקין ב". והיינו בינה, א"ב ו"א"ם דאינון ו"ה, בן בגווייהו.

השתא אית לאסתפלא, בינה, ואקרי תבונה, אמאי אקרי תבונה, ולא בינה. אלא תבונה אקרי, בשעתא דנפקא לתרין בנין, ב"ן וי"ת, דאינון ו"ה, וההיא אקרי תבונה. דכלא פליל באלין אתוון. ב"ן וי"ת, איתוון ו"ה. וכלא חד פליל, והיינו תבונה.

בספרא דרב מננא סבא אמר, דשלמה מכלא, תקוונא קדמא דגלי ואמר, (שיר השירים א) הגד נפה רעיתי מהאי הוא. ותקוונא תנינא, אקרי כלה, דאיהי נוקבא דלתא. ואינון דאמרי, דתרווייהו להאי נוקבא דלתא אינון, לאו הכי. דה"א קדמא לא אקרי כלה. וה"א בתראה, אקרי כלה, לזמנין דיעין (לזמנין נפיש). דהא זמנין סגיאין אינון, דדכורא לא אתחפר עמה, ואסתלק מינה. בההוא זמנא כתיב, (ויקרא ח) ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב. בשעתא דאתדפאת נוקבא, ודכורא פני לאתחברא עמה, פדין אקרי כלה. ככל"ה ממש אתיא.

האי אימא, לא אפסיק רעותא דתרווייהו לעלמין, בחד נפקין, בחד שריין. לא אפסיק דא מן דא, ולא אסתלק דא מן דא. ובגין פך כתיב ונהר יוצא מעדן, יוצא תדיר, ולא אפסיק. הדא הוא דכתיב, וקמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. ובגין פך כתיב רעיתי, פרעותא דאתוה שריין, באתדווא שלימותא. אכל הכא אקרי פלה, דכד אתא דכורא לאתחברא עמה, היא כלה, ככלה איהא אתיא ממש.

ובגין פך, תרי (וי' וי"ח) תקוונין דנוקבי פריש שלמה. תקוונא דקדמיתא סתימא, בגין דאיהי סתימא. ותקוונא תנינא פריש ימיר, ולא סתים פולי היא. ולבחר תליא כה שבוהא כההיא דלעילא. דכתיב, (שיר השירים ו) אחת היא לאלמה ברה היא לילדתה. ובגין דאיהי אימא מתעטרא בעטרא דכלה, ורעותא דיו"ד לא אפסיק מנה לעלמין, אתהיב ברושותה כל חירו דעבדין. כל חירו דכלא. כל חירו דחכיבא, לזכאה לכלא.

דכתיב, (ויקרא טו) כי ביום הזה יכפר עליכם. וכתיב (ויקרא כח) וקדשתם את שנת החמשים שנה יובל היא. מאי יובל. קמה דאת אמר (ירמיה י) ועל יובל ישלח שרשיו. משום ההוא נהר דאתי ונגיד ונפיק, ואתי תדיר, ולא פסיק.

כתיב (דף ר"צ א"ב) (משלי ב) כי אם לבניה תקרא לתבונה תמן קולך. פינן דאמר כי אם לבניה תקרא, אמאי לתבונה. אלא כללא קמה דאמינא. הי מנייהו עלאה. בינה עלאה מתבונה. בינה אב ואם ובן. ו"ה: אב ואם, ובן בגווייהו. תבונה: פלא כללא דבגין, בן ובת, ו"ה. ולא אשתכח אב ואם, אלא באימא, דאימא ודאי (ס'א אלא בבניה, ובתבונה ודאי אימא) רביעא עליהו, ולא אתגליא. אשתכח דכללא דתרין בנין, אקרי תבונה. וכללא דאב ואם ובן, אקרי בינה. וכד פני לאכללא כללא, פהיא אתפליל. ו"הא אב ואם ובן, אקרו חקמה בינה ודעת. בגין דהאי בן נטיל סמינן דאביו ואמיה, אקרי דעת, דהוא סהדותא דתרווייהו. והאי בן, אקרי בורקא. דכתיב, בני בכורי ישראל. ובגין דאקרי בורקא, נטיל תרין חולקין. וכד אתרבי בעטרוי, נטיל תלת חולקין. ובין פך ובין פך, תרין חולקין, ותלת חולקין פלא חד מלה. והאי והאי הכי (ס'א ח) הוי ירותא דאביו ואמיה גרית.

מאי ירותא דא. אחסנתא דאביו ואמיה, ותרין עטרין דהו גניזין בגווייהו, ונחסניו לבן דא. מסטרא דאביו, הנה גניז בגווייהו חד עטרא, דאקרי חסד. ומסטרא דאימא, חד עטרא דאקרי גבורה. וכלהו מתעטרין פרישיה, ואחיד לון. וכד נהרין אלין אב ואם עליה, פלה אקרו תפילין דרישא, וכלא נטיל בן דא, ורית כללא, ואתפשט בכל גופא. והאי בן ויחי לברתא. וברתא מגיה אתון. ועל כל פנים מביאן ברא גרית ולא בריתא. ברא גרית לאביו ולאמיה ולא בריתא. ומגיה אתון בריתא. קמה דכתיב, (ויטל ד) ומזון לכלא ביה. (ואי תיבא כל סאי וסאי אקרוני ערק וקרי בשר אתוון ודא כללא).

הני אב ואם, פלילן ומתחפרין דא פדא. ואב טמיר ימיר. וכלא אחיד מעתיקא קדישא, ותליא ממוזלא קדישא, זקורו דכל זקורין. ואלין אב ואם, מתקנין ביתא, קמה דאמינא דכתיב, (משלי כד) בחכמה יבנה בית ובתבונה יתמונו ויבדעת דתריים ויעלים. וקתיב (משלי כב) כי נעים בן תשמרם בבטונך. (ומי כללא דכלא, כמח דאמינא ומלין פופולא קדישא ומדא.) אמר רבי שמעון, באגרתא לא גלינא כללא. וכל הני מלין, סמירין בלבאי הוו עד השתא, ובעינא לאטמרא לון לעלמא דאתי, משום דתמן

שאלתא שאיל לנא, כמה דכתב, (ושעה לה) והנה אמנת עתך חוסך ושעות
הכמה ודעת וגו'. וקמיה בעינן מיני, והשתא רעותא דקודשא בריך הוא
כהאי, הא בלא כסופא איעול קמי פלטרוי.

כהרב (שמואל א ב) פי אל דעות וי'. דעות ודאי, הוא הדעת. בדעת כל פלטרוי
אתגליין. דכתב, ובדעת ודורים ימלאו. (בין קד) דעת אחרא לא
אתגליא, דהא טמירא אזיל בגווה, והתפליל ביה. דעת הנזיר במוהין,
ואתפשט במוהא כללא. (בשומא, בנפא כלא, כי אל דעות וי').

בספרא דאגרתא תנינן, פי אל דעות וי', אל תקרי דעות, אלא עדות.
דהוא סהדותא דכלא, סהדותא דתרין חולקין, כמה דאת אמר
(תהלים עט) וקם עדות בעעקב. ואף על גב דהאי מלה, אוקמוה בספרא
דעניעותא בגוונא אחרא. הים באתריה שלים, הכא בלא שפיר, וכלא
הוי, פד אסתים מלה.

הא' אב ואם, פלהו בהו כלילן, כלא בהו סתימן, ואינון סתימן במוזלא
קדישא, עתיקא דכל עתימן. ביה סתימן. ביה פליילן. כלא הוא,
כלא תוי. בריך הוא, בריך שמיא, לעלם ויעלמי עלמין.

ב' מלין דאדרא זאות, וכלהו מלין קדישין, מלין דלא סטאן לימינא
ולשמאלא, פלהו מלין דסתמין, ואתגליין לאינון דעאלו ונפקו,
וכלא הכי הוא. ועד השתא הוו מתפסיין אלין מלין דרחילנא לגלאה,
והשתא אתגליין. וגלי קמי (מסב) עתיקא קדישא, דהא לא לימרא דילי
ודביא אבא עבידנא, אלא בגין דלא איעול בכסופא קמי פלטרוי
עבידנא. ועוד, הא חמינא, דקודשא בריך הוא וכל הנגי וזאי קשוט
דהכא משתפחן, פלהו מסתפמין על ידי. דהא חמינא דכלהו חדאן כהאי
הלולא דילי, וכלהו זמינן (דף רצ"א ע"ב) כההוא עלמא בהילולא דילי,
זקאה חולקין.

אמר רבי אבא, פד סיים מלה דא בוציא קדישא, בוציא עלאה, ארים
דזוי, ובכה וחייה. בעא לגלאה מלה חדא. אמר, במלה דא
אצטערנא כל יומאי, והשתא לא יחבין לי רשותא. אתתקף, ותיב,
ורחיש בשפותיה, וסגיד תלת זמנין, ולא הנה יכול בר נש לאסתקלא
באתריה, כל שפן ביה. אמר, פומא פומא, דזכית לכל האי, לא אנגיבו
מבושן. מבושן גזיק ולא ספק. עלף קרינן (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן.
וכתיב (שעה ח) וכמוצא מים אשר לא יבזבו מימיו.

האידידנא אסהדנא עלי. דכל יומין דקאימנא, תאיבנא למחמי יומא דא,
(כ"א רעותא לגלאה דא דא) ולא סליק ברעוהי (כ"א בדי), בר האידידנא, דהא

בעטרא דא מתעטר האי יומא. והשתא בעינא לגלאה מלין, קמיה
דקודשא בריך הוא, דהא בלהו מתעטרין ברישי. והאי יומא לא יתרחק
למייל לדוכתיה, פיומא אחרא. דהא כל יומא דא ברשותי קיימא.
והשתא שרינא לגלאה מלין, בגין דלא איעול בכסופא לעלא דאתי.
והא שרינא אימא.

כהרב, (תהלים טט) צדק ומשפט מוכן כסאף חסד ואמת יקדמו פניו. מאן
חסימא, יסתפל בהאי, למחמי אורחיו (כ"א רעי) דקדישא עלאה,
דינין דקשוט, דינין דמתעטרין בכתרי עלאין. דהא חמינא דכלהו בוצינין
נחרין מבוצינא עלאה, טמירא דכל טמירין, פלהו דרגין לאתגהרא. (כ"א
בלחו אינו דרגו לאתגהרא) וכההוא נהורא דבכל דרגא ודרגא, אתגלייא מה
דאתגלייא, וכלהו נהרין אחידן, נהורא דא בנהורא דא, ונהורא דא,
בנהורא דא, ונהרין דא בךא, ולא מתפרשן דא מן דא.

נהורא דכל בוציאנא ובוצינא, דאקרון תקוני מלכא, כתרי מלכא, כל חד
וחד, נהיר ואחיד כההוא נהורא דלגו לגו, ולא מתפרש לבר.
ובגין כך פלא בחד דרגא אסתלק, וכלא בחד מלה אתעטר, ולא מתפרש
דא מן דא, איהו ושמייה חד הוא. נהורא דאתגלייא, אקרי לבושא
דמלכא. נהורא דלגו לגו, (בהוא נהורא דא חס) נהורא סתיים, וכיה שרינא ההוא
דלא אתפרש ולא אתגלייא.

וכלהו בוציני, וכלהו נהרין, נהרין מעתיקא קדישא סתימא דכל
סתימן, בוציאנא עלאה. וכד מסתפלן, פלהו נהרין דאתפשטן.
לא אשתכח בר בוציאנא עלאה, דאטמר ולא אתגלייא.

באינון לבושיין דיקר, לבושי קשוט, תקוני קשוט, בוציני קשוט,
אשתכחו תרין בוצינין, תקוני דכורשינא דמלכא, ואקרון צדק
ומשפט. ואינון שירוהא, ושלימותא, בכל מהימנותא. וכיה מתעטרין
כל דינין דלעילא ותתא, וכלא סתיים במשפט. וצדק מהאי משפט אתון.
וילומינין קרינן לה, (בראשית יד) ומלכי צדק מלך שלם.

בד מתערי דנין ממשפט, פלהו רחמי, פלהו בשלימו. דהאי מבסם
להאי צדק, ודינין מתפקנין, וכלהו נחתין לעלא בשלימו, ברחמי.
יכדין (אמר) שעמא דמתתפרן דבר ונוקבא, וכל עלמין פלהו ברחמי,
ובחךוותרא.

וכד אסינאו חובי עלמא, ואסתאבת מוקדישא, ודכורא אחרח מן נוקבא,
וחורא תקיפא שריא לאתגרא, ווי לעלא דמתון כההוא זמנא מהאי
צדק. כמה הכילי טריקין מתערין בעלמא, כמה זכאין מסתלקין מעלמא.

וכל כך למה. בגין דאתרחק דכורא מן נוקבא, ומשפט לא קרב בצדק
דא. ועל האי כתיב, (משלי יג) וגש נספה בלא משפט, ומשפט אתרחק מהאי
צדק, ולא אתבסמא, וצדק ינקא מאתר אחרא.

ועל דא אמר שלמה מלכא, (קהלת ח) את הכל דאיתי בימי הכלי יש צדיק
אובר בצדקו וגו', הכל דא, (כ"א ל"ג תב דא) הכל דא, מהכלים
דלעילא, דאקרון אפי מלכא, ודא איהו מלכותא קדישא, דכד היא
מתערא בדינוי, פתיב יש צדיק אובר בצדקו. מאי טעמא. משום דמשפט
אתרחק מצדק. ובגין כך אקרי, וגש נספה בלא משפט.

הא חזי, פד אשתכח זקאה עלאה בעלמא, רחיקא דקודשא בריך הוא,
אפילו כד אתער צדק בלחודוי, וכיל עלמא לאשתכחא בגיניה.
וקודשא בריך הוא בעי בקריה, ולא מסתפי (דף רצ"ב ע"א) מן דינא. וכד
ההוא זקאה לא קיימא בקיימיה, מסתפי אפילו ממשפט, ולא יכיל
לימיק ביה. כל שפן בעצק.

דוד מלכא, בקדימיתא אמר, (תהלים כ) בגינני וי' ונסני. דהא אגא לא
מסתפינא מקל דינין, אפילו מהאי צדק, וכל שפן דאחידנא ביה,
מה כתיב, (תהלים יז) אגני בצדק אצוה פניו, בצדק ודאי. לא מסתפינא
למיקם בדינוי. פתר דחב, אפילו ממשפט מסתפי, דכתיב, (תהלים קכג) ואל
תבא במשפט את עבדך.

הא חזי, פד מתבסמא האי צדק ממשפט, כדין אקרי צדקה. ועלמא
מתבסמא בחסד, ואתמולא מגייה. דכתיב, (תהלים לב) אוהב צדקה
ומשפט חסד וי' מלאה הארץ.

אסרנא עלי, דכל יומאי הוינא מעצער על עלמא, דלא יערע בדינוי
דצדק, ולא יוקיד עלמא בשלהובוי. כמה דכתיב, (משלי ז) אכלה
ומחתה פיה. מפאן ולהלאה, כפום כל חד, כפום בירא עמקא, והא
בדרא דא אית ביה זכאין, וועירין אינון דיקומון לאנגנא על עלמא, ועל
עאנא, מארבעה זיוין. (כ"א על עלמא, ועלימא בעינו).

עד פאן אחידן מלי דא בךא, ומתפרשן מלין דסתמין בעתיקא קדישא,
סתימא דכל סתימן, ויהי אחידן אליו באלין. מפאן להלאה, מלין
דזעיר אנפין, אינון דלא אתגליין באדרא. אינון דהוו סתימין בלבאי,
ותמן לא אתקנו. (עד פאן סתימין מלין) השתא אתקנו ואתגליין, וכלהו מלין
סתימין, וביריין פלהו. זקאה חולקי, ואינון דירתו ירותא דא, דכתיב,
(תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו וגו'.

האי דאוקימנא, אב ואם בעתיקא אחידן, בתיקוניו, הכי הוא. דהא

מומוהא סתימא דכל סתימין פליין, (כ"א נפקן) ומתאחדן ביה. (ואף על גב דעתיקא
קדישא אתתבן בלחודוי) וכד יסתפלן (כבל) מלי. כלא הוא עתיקא בל לחודוי, הוא
תוי, והוא יא. וכל הנגי תקונין ביה. אחידן ביה סתימן לא מתפרשן
מניה מוחא סתימא לא אתגלייא ולא תליא ביה א"ב וא"ם מהאי מוחא
נפקו, אתפלילו במזלא, וביה תליין, וביה אחידן. זעיר אנפין, בעתיקא
קדישא פלייא ואחיד. והא אוקימנא מלי באדרא. זקאה חולקיה דמאן
דעאל ונפיק, ונגע אורחין דלא יסטי לימינא ולשמאלא. ומאן דלא
עאל ונפק, טב ליה דלא אכרי. וכתיב (חושע יד) כי ישרים דרכי יי'.

אמר רבי שמעון, מסתפל הוינא כל יומא כהאי קרא, דכתיב, (תהלים לה) ביני'
תתהלל נפשי ישמעו עגונים וישמחו. והאידידנא אתקנים קרא כלא.
ביני' תתהלל נפשי ודאי, דהא נשמת ביה אחידא, ביה להטא, ביה
אתבקת ואשפתלת ובאשפתולת דא תסתלק לאתרהא. ישמעו עגונים
וישמחו, כל הנגי צדיקניא, וכל בני זיקניא, וכל בני דאתמין
השתא עם קדשא בריך הוא, פלהו שמעין מלי, ותדאן. בגין כך, (תהלים לד)
גדלו ליי' אתי וגרוממה שמו יחדיו.

פירח ואמר, כתיב, (בראשית לה) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. דהא
הוא דכתיב, (תהלים מח) כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו. נועדו, פאן
אתר. בארץ אדום. פאתר דרינין מתאחדין תמן. עברו יחדיו, דכתיב
וימת וימלוך תחתיו. כמה ראו כן תמהו נכהלו נחפזו, דלא אתקנימו
באתריהו, בגין דתקונין דמלכא לא אתקנו, וקרתא קדישא ושרוי, לא
אודקנו.

הרא הוא דכתיב, פאשר שמענו כן ראינו וגו', דהא כלהו לא אתקנימו,
והיא אתקנימת השתא, בסטרא דכורא, דשריא עמה. דהא הוא
דכתיב, וימלוך תחתיו הדר ושם עירו ושם אשתו מהיטבאל פת
מטרה פת מי זקב. מי זקב ודאי כמה דאוקימנא פאדרא.

(והיא) בספרא דאגרתא דרב המנונא סבא אתמר, וימלוך תחתיו הדר. הדר
ודאי, כמה דאת אמר, (ויקרא כג) פרי עץ הדר. ושם אשתו מהיטבאל,
כמה דאת אמר פפות תמרים. וכתיב, (תהלים צב) צדיק כמתר יפרח, דאיהי
דכר ונוקבא. האי אתקריאת פת מטרה, פת מההוא אמר דתודין כלא
לאתבסקא, ואקרי אב. וכתיב (כ"א כח) לא ידע אנוש ערפה ולא תמצא
בארץ חיים. דכר אחר, פת מאיימא, דמסטרה מתאחדין דינין, דטרדין
(דף רצ"ב ע"ב) לכלא. פת מי זקב, דנגא בתרין אנפין, ונהירו בתרין גווינין.
בחסד ובדינא.

עד לא אברי עלמא, לא הוו משגיחין אנפין באנפין. ובגין כך, עלמין קדמאי אתחברו, ועלמין קדמאי בלא תקווא אתעבידו. והוא דלא הוה בתקווא, אקרי זיקין נצוצין, פהאי אומנא, מרצפא (כ"א ספרא), פד אקתש במנא דפרזלא, אפיק זיקין לקל עיבר, ואינון זיקין דנפקין, נפקין להיטין ונהירין, ודעבין לאלטר. ואלין אקרונו עלמין קדמאי. ובגין כך אתחברו ולא אתקנימו. עד דאתקנו עתיקא קדישא, ונפיק אומנא (כ"א ספרא) לארמונותיה.

ועל האי תנינא במתניתא דילן, דניצוצא אפיק זיקין בזיקין (כ"א דבנינא אפיק זיקין נצוצין) לתלת מאה ועשרין עיבר. ואינון זיקין, עלמין קדמאי אקרונו, ומיתו לאלטר. לבתר נפיק אומנא (כ"א ספרא) לארמונותיה, ואתקנו בדכר ונוקבא, והני זיקין דאתדעכו ומיתו, השתא אתקנימו בלא מבוזינא דקדדינותא, נפק ניצוצא, פטישא תקיפא, דבטש, ואפיק זיקין עלמין קדמאי, ומתערבי (כ"א ספרא) באורא דכיא, ואתבסמו דא בך. כד אכתב אב"א ואימ"א, והוא אב הוא, מרוחא דגניו בעתיק יומין, ביה אתגניו האי אורא, ואכליל לניצוצא, דנפק מבוזינא דקדדינותא דגניו פמעי דאימא. וכד אתחברו תרווייהו, ואתפלילו דא בך. נפיק גולגולתא חד תקיפא, ואתפשט בסטרוי, דא בסטרא דא, ודא בסטרא דא. כמה דעתיקא קדישא תלת רישין אשתכחו בחד, כך כלא אנדמן בתלת רישין, כמה דאמינא.

כהאי גולגולתא דזעיר אנפין, גטיף טלא מרישא הנורא (אחד ליה), והוא טלא אתחזי בתרי גוויי, ומניה מתון חקלא דתפוחין קדישין. ומיהי טלא דגולגולתא דא, טחנין מנא לצדיקיא לעלמא דהתי, וביה זמינו מתיא לאחיא. ולא אודמן מנא דנפל מהאי טלא, בר הוא ומנא בומנא דאזלו ישראל במדברא, וזן להו עתיקא דכלא, מהאי אמר. מה דלא אשתכח לבתר. הדא הוא דכתיב, (שמות טו) הגני ממטיר לכם לחם מן השמים. כמה דאת אמר (בראשית כו) ויתן לך האלהים מטל השמים וגו'. האי כההוא ומנא. לזמנא אתרא תנינו, קשים מזונותיו של אדם קמי קדישא בריך הוא. והא פמוזלא תלייא במזלא ודאי. ועל פן פני חיי ומזוני, לאו בזכותא תלייא מלתא, אלא במזלא תלייא מלתא, וכלא תליין בהאי מזלא, כמה דאוקימנא.

תשעה אלפין רבוא עלמין, וטליין וסמכין על האי גולגולתא. והאי אורא דכיא אתפליל בכלא, פין דהוא כליל מפלא וכלא אתפליל ביה, אתפשטו אנפוי לתרין סטרוין, בתרי נהורין פלילן מפלא. וכד אסתכלו

אנפוי, באנפין דעתיקא קדישא, כלא ארף אפיו אקרי. מאי ארף אפיו. (ארף אפיו טבע ליה) אלא הכי תנינו, בגין דארף אפיה לחיבינא. אבל ארף אפיו, אסותא דאנפין. דהא לא אשתכח אסותא בעלמא, אלא בומנא דאשגחין אנפין באנפין.

בכח"א דגולגולתא, נהירין תלת נהורין, ואי תיקא תלת, ארבע אינון, כמה דאמינא, אחסנתיה דאבוי ואמיה, ותרין גניו דלהון, דמתעטרן פלהו ברישיה, ואינון תפלין דרישא. לבתר מתחברן בסטרוי, ונהירין ועאלין בתלת חללי דגולגולתא. נפקין כל חד בסטרוי, ומתפשטין בכל גופא.

ואלן מתחברין בתרי מוחי. ומוחא תליתאה כליל לזן, ואחיד (ואינון תפלין דרישא) ואלן מתחברין בתרי מוחי. ומוחא תליתאה כליל לזן, ונהירין ועאלין בתלת חללי דגולגולתא. לבתר נפקין כל חד בסטרוי, ומתפשטין בכל גופא. והאי מוחא תליתאה אחיד) כהאי סטרא וכהאי סטרא, ומתפשט בכל גופא, ואתכביד מניה תרי גוויי כלילן פחדא. ומיהי נהיר אנפוי, ואסהיד בבא ואימא גוויי דאנפוי. והוא אקרי דעת, פדעת (כ"א ספרא) כתיב, (שמואל א ב) פי אל דעות ה' וגו', בגין דאיהו בתרי גוויי לו נתכנו עלילות. אבל לעתיקא קדישא סתימאה, לא נתכנו. מאי טעמא נתכנו להאי. בגין דירית תרין חולקי, וכתיב (שמואל ב כב) עם חסיד תתחסד וגו'.

והא בקשוט אוקימו חבריא, דכתיב, (בראשית כט) ויגד יעקב (דף רצ"ג ע"א) לרחל כי אחי אביה הוא. ויגד, הא אוקמוה, דכלא רזא דחקמתא. וכי כן רבקה הוא. כן רבקה, ולא כתיב כן יצחק. רמו, וכלא רמיא בחקמתא. ועל האי אקרי שלים בכלא. וביה אתחזי מהימנותא. ובגין כך כתיב, ויגד יעקב, ולא כתיב ויאמר.

הני גוויי, כמה דנהירין בעטרא דרישא, ועאלין בחללי דגולגולתא. הכי מתפשטין בכל גופא, וגיפא אתאחזי בהו. לעתיקא קדישא סתימא, לא נתכנו, ולא יאן ליה, דהא כלא בחד אשתכח, חידו לכלא, חיים לכלא. לא תלייא ביה דינא. אבל בהאי, לו נתכנו עלילות ודאי.

בגולגולתא דרישא, תליין כל אינון רבון ואלפין מקוצי דשערין, דאינון אובמין. ומסתככו דא בך, אחידן דא בך, דאחידן בנהירו עלאה דמעטר ברישיה מאבא, וממוחא דאתנהיר מאבא. לבתר נפקין נימין על נימין, מנהירו דמתעטר ברישיה מאימא, ומשאר מוחי. וכלהו אחידן, ומסתככו באינון שררי דאחידן מאבא. בגין דאינון מתערבין דא בך, ומסתככו דא בך.

ובכהו מוחי אחידן בגולגולתא, במוחא עלאה. וכלהו משיכון אתמשכון

מתלת חללי דמוחא, אחידן במוחי מתערבן דא בך, פדכיא במסאבא. בכל אינון טעמין ורזין, סתימין ומתגליין. ובגין כך פלהו מוחי רמיזי (כ"א ספרא) פאנכי יי' אלהיך וכו', כמה דנהירין בעטרא דרישא, ועאלין בחללי דגולגולתא.

כך אינון קוצין אובמין, חפין ותליין בסטרא דאודין. והא אוקימנא, דבגין כך כתיב, (מלכים ב יט) הטה יי' אונך ושמע. מפאן אוקימנא, מאן דבעי דרפין מלכא אודניה לקבליה, וסלסל ברישיה דמלכא, ויפנה שעריו מעל אודניו, ושמע ליה מלכא בכל מה דבעי.

בפלהוהא דשערין, מתאחדא חד אורחא, בארחא דעתיק יומין, ומתפרשן מניה כל אורחוי דפקודי אורייתא, (ואתמזן עלייהו) כל מאריהון דיבבא ויללא תליין בכל קוצא וקוצא, ואינון מפרשין רשתא לחיבינא, דלא ידעין אינון ארחין. הדא הוא דכתיב, (ספרי ד) דרך רשעים כאפלה. וכל אליו תליין בקוצין תפלין, ובגין כך פלהו תפלין. ואוקימנא באינון שיערין אתאחדון דמתקלא, (כ"א דרשותא) דכתיב, (תהלים כח) כל ארחות יי' חסד ואמת. וכל כך, בגין דמשכון ממוחין סתימין דרישי דמוחא.

ובגין כך משתכחי כל חד פפום אורחוי, מחד מוחא באינון קוצין שיערין, אתמשכון מאריהון דמתקלא, דכתיב כל ארחות יי' חסד ואמת.

במוחא תנינא, באינון קוצין תפלין, אתמשכון ותליין מאריהון דיבבא ויללא דכתיב בהו דרך רשעים כאפלה לא ידעו כמה יפשלו. מאי קא מיירי. אלא לא ידעו, כלומר לא ידעו, ולא בעאן למנדע. כמה יפשלו. אל תקרי כמה, אלא באימא יפשלו. באינון דמתאחדון בסטר דאימא. מאי סטרא דאימא. בגורה תקיפא מינה מתאחדון מאריהון דיבבא ויללא.

במוחא תליתאה, באינון קוצין דאינון באמצעיתא, אתמשכון ותליין מאריהון דמידן דמאריהו. ואקרונו אפין נהירין ולא נהירין. ובהני כתיב (ספרי ד) פלס מעגל רגליך. וכלא אשתכח באינון קוצין ושערין דרישא.

במחא דגולגולתא, מצחא לאתפקדא (כ"א לאתפקדא) חייבינא על עובדיהון. וכד האי מצחא אתגלויא, מתערין מאריהון דדינין, לאינון דלא מתפשטין בעובדיהון. האי מצחא סומקא כנורדא. ובשעתא דאתגלויא

מצחא דעתיקא כהאי מצחא, אתהדרת הנורא כמלגא. והיא שעתא, עת רצון אקרי לכלא.

בספרא דאנדמא דבי רב ייבא סבא אמר, מצח. זכי מצח, מצחא דעתיקא. ואי לאו, אשדי ח' פין תרין אתוון, כמה דאת אמר (ספרא כד) ומכין פאתי מוצאב.

ואוקימנא, דאקרי גצח באתוון רצופין. וכמה נצחים הוו. ואף על גב דנצח אתרא (פאתיה) דנצח אתרא אסתלק, ואית נצחים אתרין דמתפשטין בכל גופא. ובגין דשפתא בשעתא דצלותא דמנחה, בגין דלא יתער דיניו, גליא עתיקא קדישא מצחא דיליה, וכל דיניו אתכפין ואשתככו ולא אתעבידו.

כהאי מצחא תליין ארבעה ועשרין פתי דיניו, לקל אינון דחציפין בעובדיהון. כמה דכתיב, (תהלים עט) ואמרו איכה ידע אל ויש דעה בעליון. והא עשרים אינון, ארבעה ועשרין (דף רצ"ג ע"א) למה. לקבליהו דארבעה מיתות בית דינא לתמא, דתליין מלעילא. ואשתארו עשרין. ובגין כך לא מענישין בי דינא עלאה, עד דישלים (כ"א עשרין) וסלקא לעשרין שנין, לקבליהו דעשרין פתי דינא. במתניתא סתימאה דילן תנינו, לקבליהו דארבעה ועשרין ספרים דאתפלילן באורייתא.

עינין דרישא, אינון עינין דלא מסתפרין מניהו חייבינא. עינין דנימין ולא נימין. ובגין כך אקרו (שיר השירים ה) עיניו כיונים. מאי יונים. כמה דאת אמר, (ירמיה כח) ולא תזנו איש את עמיתו. ועל דא כתיב, (תהלים יד) ויאמרו לא יראה יה וגו'. וכתיב (שם) תנוטע און הלא ישמע וגו'.

תקווא דעל עינא, שיער דמתשערן בשעורא שלים. מאינון שערין תליין אלף ושבעה מאה מארי דאשגחנתא, לאגחא קרבא. וכדין קיימי בלהו משולשליהו ומתפקחין עינין.

בסותא דעל עינין, גבינו מתאחדון בהו. ואלף רבון מארי תריסין אתאחדון בהו, ואינון אקרו כסותא דעינין. וכל אינון דאקרו עיני יי', לא פקחין, ולא אתערין, בר בומנא דאלין כסותי דבגיניו, מתפרשן אינון תמאי מעלאי. ובשעתא דאתפרשן גבינו תמאי מעלאי, ונהירין אתר לאשגחא מתפקחין עינין, ואתחזי כמאן דאתער משינתיה. אסתחרו עינין וקמא לעינא פקחא, ואסתחן כחורא דיליה. וכד אסתחין, אתפשיין מאריהון דדינין לישראל. ובגין כך כתיב, (תהלים כד) עורה למה תישן יי' הקיצה וגו'.

ארבע גוונין אמתונין באינון עיינין. מאינון נהירין ארבעה כתי דתפילין, דנהירין ברהיטי מוחא. שבעה דאקרון עיני ה'. ואשגחתיא נפקי, מגונון אוקמא דעינא. כמה דאוקימנא באדרא, דכתיב, (זכריה ג) על אגן אחת שבעה עינים. ואינון גוונין מתלהטין בסטרייהו.

מסוכקא, נפקין אוהרנין, מארי דאשגחתיא לדינא. ואינון אקרון, (דברי הימים ב טו) עיני יי' משוטטות בכל הארץ. משוטטות, ולא משוטטים. בגין דכלהו דינא. מירוקא, נפקין אוהרנין, דננימין לגלאה עובדין, בין טוב ובין פיש. דכתיב (איוב לד) פי עיני על דרכי איש. ואלין אקרון, (זכריה ד) עיני יי' משוטטים, ולא משוטטות. בגין דאינון לתרין סטריין, לטב ולביש. מתוורא, נפקין כל אינון רחמי, כל אינון טבאן, דמשמתיא בעלמא, לאוטבא להו לישראל. וכדין אסתתין (י"א אסתתין) כל אינון תלת גווי, לרחמא עלייהו.

אלין גוונין מתעריבין דא כדא, ואתפקין דא כדא. כל חד אוזיף לחכריה מגווי דיליה, בר מתוורא, דכלהו כלין ביה פד אצטריף, והוא חפי על כלא. כל גוונין דלתמא, לא יקלין כל בני עלמא. לאסתרא לון חוורא, לאוקמא לסומקא ולירוקא. והכא באשגחתיא חד, פלהו אתאחדן ואסתתין בחוורא.

גבינו לא משתפקין, בר פד בעיין גוונין דחוורא לאשגחא, בגין דגבינון זהבין אתר לאשגחא, לכלהו גווי. ואי אינון לא זהבין אתר, לא יקלין לאשגחא ולאסתפלא. גבינון לא קימין, ולא משתפקין שעמא דדא שלימותא, אלא פקחין וסתמין, סתמין ופקחין, משום עינא פקחא דקאי עלייהו. ועל דא כתיב, (דברים א) והחיות רצוא ושוב. והא אוקימנא כרוב (ישעיה לב) עיניך תראינה ירושלם גיה שאגון, וכתוב (דברים א) תמיד עיני יי' אלהיך בה מרשית השנה וגו'. דהא ירושלם בעינא כן, דכתיב, (ישעיה א) צדק ילין ביה. ובגין כן ירושלם, ולא ציון. דכתיב, (ישעיה א) ציון במשפט תפדה וגו'. דכלא רחמי.

עיניך, עינך פתיב, עינא דעתיקא קדישא, סתימא דכלא. השתא, עיני יי' אלהיך בה, לטב ולביש, כמה דאתתון. (למוקמא וליירא. והכא באשגחתיא פדא פלוו אסתתין ואסתתין בחוורא. גבינו לא משתפקין, בר בעיין גוונין לאשגחא) בגין כן לא אתקיימו בקיימא תדיר. והתם עינך תראינה ירושלם, כלא לטב, כלא ברחמי. דכתיב, (ישעיה ד) וברחמים גדולים אקבצה.

תמיד עיני יי' אלהיך בה מרשית השנה. מרשית חסר א' כתיב, ולא ראשית באגף. מאן היא. היא דלתמא. ולעילא כתיב, (איכה ב)

השליף משמים ארץ תפארת ישראל. מאי טעמא השליף משמים ארץ. משום דכתיב, (ישעיה ג) אלביש (דף רצ"ד ע"ב) שמים קדרות, ועיינין בקדרותא, בגוונא אוקמא אתחפון.

מרשית השנה, מאן אתר מתספלין בירושלם אליו עיני יי', חזר ופירש, מרשית השנה, דהוא דינא בלא אגף, ודינא אתאחד מסטריה, אף על גב דלאו הוא דינא ממש. ועד אחרית שנה, אחרית שנה ודאי דינא אשתכח. דהא כתיב, (ישעיה א) צדק ילין ביה, דהיא אחרית השנה. תא חזי, א' בלחודי אקרי ראשון, דכר. באגף פ' סתים וגניז מה דלא אתידע. פד אתחבר האי אל"ף פ' פאתר אחרא, אקרי ראשית. ואי תיקא דאתחברא. לא. אלא אתגליא ביה, ונהיר ליה, וכדין אקרי ראשית. ואפילו בהאי ראשית, לא אשגח בירושלם, דאלמלא הות בהאי, אתקיימת תדירא. אכל מרשית פתיב. ולעלמא דאתי כתיב, (ישעיה א) ראשון יציון הנה הנה וגו'.

חוטמא דזעיר אנפין, תקונא דפרצופא. כל פרצופא ביה אשתמודע. חוטמא דא, לא כחוטמא דעתיקא קדישא קדישא סתימא דכל סתימין. דחוטמא דעתיקא, חיים דחיים (כלא). דהא מתרין נוקבין, נפקין רוחין דחיי, לכלא. בהאי זעיר אנפין פתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן באפו וגו'.

בהאי תננא כל גווי (דבר גווי) אחידן ביה, בכל גוונא וגוונא, אחידן כמה מאריהון דדינא קשיא. דאחידן בההוא תננא. (ובגין כך) ולא מתבסמין פלהו, אלא בתננא דמדפחא דלתמא. ועל דא כתיב, (בראשית ח) ויחד יי' את ריח הניחח. מהו הניחח. אתתפסמותא דמארי דינא, נחת רוח.

ויחד יי' את ריח הניחח, את ריח הקרבן לא כתיב, אלא את ריח הניחח. דכלהו גבוראן דאחידן בחוטמא, וכל דאתאחדן בהו, פלהו מתבסמין. וכמה גבוראן מתאחדן פחדא, דכתיב (תהלים ק) מי ימלא גבורות יי' ישמע כל תהלתו. והאי חוטמא, מחד נוקבא נפק אשא דאכלא כל שאר אשין. בחד נוקבא תננא. והאי והאי אשתכח באשא ותננא דמדפחא. ואתגליא האי עתיקא קדישא, ואשתכח כלא. היינו דאתמר (ישעיה מח) ותהלתה אקחט לך.

חוטמא דעתיקא קדישא ארץ, ומתפשט. ואקרי ארץ אפים. והאי חוטמא, זעיר. וכד תננא שרי פיק בכהילו, ואתעביד דינא. ומאן מעבד להאי. חוטמא דעתיקא. וכלא כמה דאמינא באדרא, ואתערו חכרייא.

ובספרא דרב המנונא סבא, אוקים הני תרי נוקבי. מחד תננא ואשא. ומחד נייחא ורוחא טבא. דאית ביה מינא ושמאלא, וכתוב (י"א דברים) (ישעיה ז) וריח לו פלגנון. ובנוקבא כתיב, (שיר השירים ז) וריח אסף פתפוחים. כמה בנוקבא הכי, על שכן ביה. ושפיר קאמר.

ימה דאמר ויחד יי' את ריח הניחח. הניחח פתרי סטרי. חד נייחא דאתגליא עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, דהאי הוא נייחא ואתתפסמותא לכלא. וחד אתתפסמותא דלתמא, בההוא תננא ואשא דמדפחא. ובגין דאיהו מתרין סטריין, פתיב ניחח. וכלא בזעיר אנפין אתמר.

תרי אודנין, למשמע טוב וביש. ותווייהו סלקין לחד. דכתיב, (מלכים ב ט) הטה יי' אונך ושמע. אודנא לגו בגו דיליה, תלייא ברשמיין עקימין. בגין דיתעבד קלא לאעלא כמוחא, ובחין ביה מוחא, ולא בכהילו. דכל מלה דהוי בכהילו, לא הוי בהקמתא שלימתא. מאודנין אליו תלין כל מאריהון דגדפין. דנטלין קלא מעלמא, וכלהו הכי אקרון אגני יי', דכתיב בהו, (קהלת ז) פי עוף השמים יוליד את הקול וגו'. פי עוף השמים יוליד את הקול, האי קרא קשיא, השתא מאי קול איכא הכא. דהא רישא דקרא כתיב גם במדעף מלך אל תקלל, במדעף כתיב, ובחדרי משפך וגו'. מאי טעמא כי עוף השמים יוליד את הקול, והא ליכא הכא קלא.

אגרא ודאי כל מה דחשיב בר נש, וכל מה דיסתפל פלפוי, לא עביד מלה, עד דאפיק ליה בשפותיה, והוא לא אתקוון ביה. וההיא מלה דאפיק, מתבסמא באודנא, (דף רצ"ד ע"ב) ואזלא וסלקא וטסא בעלמא, ואתעביד מגיה קלא. וההוא קלא נטלין ליה מארי דגדפין. וסלקין ליה למלכא, ועייל באודניו. דהא הוא דכתיב, (דברים ח) וישמע יי' את קול דבריכם. (במדבר יא) וישמע יי' ויחד אפו.

ובגין כך, כל צלותא ובעותא דעבי בר נש מקמי דקשא ברין הוא, פעי לאפקא מלין בשפותיה, דאי לא אפיק לון, לאו צלותיה צלותא, ולא בעותיה בעותא. ובגין דמלין נפקין, מתבסמין באודנא, סלקין וטסין ואתעבידו קלא, ונטיל לון מאן דנטיל, ואחיד לון לאתרא (י"א לבתרא) קדישא, פרישא דמלכא.

מתלת חללי דמוחי, נטיף וטסא לאודנין, והוא אקרי נחל פריה. כמה דאת אמר, (מלכים א יח) נחל פריה, פלוור, כרותא דאודנין. וקלא עייל בההוא עקימא, ואשתאב בההוא נהרא, דההוא נטיפא. וכדין

אתעבב תמן, ואתחבין בין טוב לביש. דהא הוא דכתיב, (איוב לד) פי און מלין תבחן. ומאי טעמא און מלין תבחן. משום דאתעבב קלא בההוא נהרא דנטיפא, בעקמותא דאודנין, ולא עייל בכהילו. ובגין כך אתחבין בין טוב לביש, (איוב לד) וחיך יטעם לאכול. מאי טעמא חיך יטעם לאכול. בגין דיתעבב תמן, ולא עייל בכהילו בגופא, ועל דא יטעם ויתבחן, בין מתיקא למריר.

בהאי נוקבא דאודנין, תלין נוקבין אוהרנין, נוקבא דעינין. נוקבא דפומא, נוקבא דחוטמא. מההוא קלא דעייל בנוקבא דאודנין, אי אצטריף עייל לנוקבי דעינין, ונבעין דמעין. מההוא קלא אי אצטריף, עייל לנוקבא דחוטמא דפרדשקא, ומפקי תננא ואשא מההוא קלא. דהא הוא דכתיב, (במדבר יא) וישמע יי' ויחד אפו ותבער כס אש יי'. ואי אצטריף, עייל ההוא קלא לנוקבא דפומא, ומליל וגוור מלין (י"א נחום) מההוא קלא. פלא מההוא קלא דאודנין. עייל בכל גופא ואתריגיש מגיה פלא. (י"א בראשית תליא) תלייא כהאי אודנא. ופאה מאן דנטיר מלוי. על דא כתיב, (תהלים לד) נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מרמה.

האי אודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתפלילן אינון מוחי. חכמה אתפליל ביה, דכתיב, (מלכים א ג) ונתת לעבדך לב שומע. בינך, כמה דאת אמר (שמואל א ג) דבר כי שומע עבדך, (מלכים ב יח) כי שומעים אנהנו. (ובהני תלין כלא) דעת, כמה דאת אמר, (משלי ד) שמע בני וקח אומרי. (משלי ב) ומצותי תצפון אתך. הא כלא תלין באודנין כהאי אודנא תלין צלותין ובעותין ופקחיה דעינין. דהא הוא דכתיב, (מלכים ב ט) הטה יי' אונך וישמע פקח עיניך וראא. הא כלא ביה תלייא.

בהאי אודנא, תלין רזין עלאין, דלא נפקין לבר, בגין כך היא עקימא לגו. ורזא דרזין סתימין ביה, ווי לההוא מגלה רזין. ובגין דהאי אודנא כניש רזין, ועקימותא דלגו נטיל לון, לא גלי רזין לאינון דעקימין בארתייהו, אלא לאינון דלא עקימין. דהא הוא דכתיב, (תהלים כח) סוד יי' ליראיו ובריתו להודיעם, דנטלי ארחוי ונטילי מלין.

ואינון דעקימין בארתייהו, נטלי מלין ועיילין לון בכהילו, ולית בהו אתר לאתעבבא. וכל נוקבין אוהרנין, מתפחין ביה, עד דנפקין מלין בנוקבא דפומא. ואלין אקרו חייבי דרא, שנואי דקודשא ברין הוא. כמתניתא דילן תנן, פאילו נטיל גיבירין, וכאלו פלח לעבודה זרה. וכלא בחד קרא, דכתיב, (ויקרא ט) לא תלך רכיל בעמך לא תעמוד על דם רעך אני יי'. מאן דעבר על האי רישא דקרא, פאילו עבר על פלא.

זכאָה חולקיהון דצדיקייא, דעלייהו כתיב, ונאמן רוח מכסה דבר. נאמן רוח ודאי, דהא רוחא דלהון מאתר עלאה קדישא אשתליף, ויגין פך נאמן רוח אקרון. ויטון דא אוקימנא, שהוא דמגלה רזין, פידוע דנשמתיא, לאו איהו מגופא דמלכא קדישא. ויגין פך לית ביה רוא, ולא מאתר דרוא הוא. וכד תיפוק נשמתיא, לא אתדבקא בגופא דמלכא, דהא לא אתריה הוא. ווי להוא בר נש, ווי ליה, ווי לנשמתיא. זכאָה חולקיהון דצדיקייא, דמכסין רזין, פל שפן רזין עלאין דקודשא בריהּ הוא. (דון עלאין דמלכא דרישא) עלייהו כתיב, (ישעיה ס) ועמף כולם צדיקים לעולם וירשו ארץ. (דף רצ"ה ע"א)

אנפוי, כתיבון דבוסמא. (פלות) סהדותא על מה דאמינא, דהא סהדותא בהו תלנא. ובכללא תלנא סהדותא. אכל הגי תקרובי דבוסמא, תנורא וסומקא, סהדותא לאבא ואימא. סהדותא לאחסנא דגריה ואחיד לון. והא כמתניתא דילן אוקימנא, כמה פריס בין תנורא לסומקא, ואתפלילן ביה בתרא כסטרא דתנורא.

כד אתנהירי כנהירו דתנורא דעתיקא, כפייהו ההוא תנורא על סומקא. וכלהו כנהירו אשתכח. וקדין פתיב, (במדבר ו) יאר יי פניו אליך. וכד חייבין סגיאין, תלנין דינין בעלמא, אשתכחת סגירותא בכללא (כ"א בעלמא). וסומקא אתפשט באנפיו, וקפא כל (כ"א על) תנורא. וקדין כלא אשתכח בדניא. וקדין פתיב (תהלים לו) פני יי בעושי רע. (בגין קנאה כתיב ישעיה טו) בגין נקם

וכלא כהאי תלניא, ויגין דא סהדותא הוא בכללא. כמה וכמה מארי תריסין מחפאן להגי גווי, מצפאן להגי גווי. פד נהירין גווי, פל עלמינן פלהו כחדו. בזמנא דנהיר תנורא, כלא אתחזו כההוא גווי. וכד אתחזו כסוימקא כלא הכי אתחזו כההוא גווי.

כאלון תקרובין דבוסמא, שארי דיקנא לאתחזאה, מרישא דאודנין, ונחית וסליק בתקרבא דבוסמא, שערין אוכמיין דדיקנא, בתקונא יאה שפיר. כגיבר תקיף, שפיר. משחא דרבות דדיקנא עלאה דעתיקא, כהאי דיקנא דזעיר אנפין אתחזו. ונהיר.

שפירו דהאי דיקנא, בתשעה תקונין אשתכח. וכד משחא דרבות, דתלת עשר נביעין דדיקנא דעתיקא קדישא נהיר כהאי דיקנא, אשתכחו עשרין ותרין תקונין. וקדין מתברכין פלהו. וישאל סבא מתברכא כהאי, וסימן, (באשית מה) פך יברך ישראל. כל תקונין דדיקנא דא, אוקימנא באדרא קדישא, דכלהו מתקונין דעתיקא קדישא אתקנו. והכא בעינא

לגלגאה, מה דלא אתגלי תמן, בגין למיעל בלא כסופא. (הא כל תקונין דדיקנא אוקימנא דכלהו סתיקונין דדיקנא עתיקא קדישא אוקימנא באדרא קדישא).

שיחא אינון, תשעה אקרון. תקונא קדמאה, נפק ההוא ניצוצא בויצינא דקרדינונתא, ובטש בתחות דרישא, מתחות קוצין דעל אודנין, ונחית מקמי פתחא דאודנין עד רישא דפומא. הא תקונא דא מעתיקא קדישא לא אשתכח, אלא כד נגיד מולא דעתיקא קדישא, ותלניא מניה ההוא מבויעא דחכמתא (ס"ב), פד אימא אתמשכא ואתפלילת באוריא דכנא, ההוא תנורא קיט אימא (ס"ב), וניצוצא עלת ונפקת, ואתאחד דא כדא, ואתעבדית חד תקונא.

וכד אצטריף סלקא דא על דא, ואתפסינא חד מקמי תדא. ויגין פך כלא אצטריף, חד למעבד ניקמין. וחד לרחמא. ועל האי תאיב להאי דיקנא דוד מלכא, כמה דאוקימנא.

כהאי דיקנא תשעה תקונין אשתכחו, שיחא רבון דתלנין בהו, ומתפשטין בכל גופא. ואלין שיחא דתלנין, תלנין בשערי דתחות תקרובא דבוסמין. תלת מהאי סטרא, ותלת מהאי סטרא. ובגיקריותא דדיקנא, תלנין תלת אתרנין. חד לעילא בשפון, ותרין באינון שערין דתלנין עד טבורא. וכל הגי שיחא, תלת מכאן ותלת מכאן, אתמשכן ותלנין פלהון, באינון שערי דתלנין ומתפשטין בכל גופא.

ויגין דהני תלתא אינון ביקירו דדיקנא יתיר מפלהו, כתיב בהו שמא קדישא. דכתיב, (תהלים קי"ח) מן המצר קראתי יה, ענני במרחב יה, יי לי לא אירא. והא דאוקימנא באדרא, מן המצר קראתי יה, מאתר דשרי דיקנא לאתפשטא, דהוא אתר (כ"א דיקנא) רחיק מקמי אודנין, שפיר הוא. ובספרא לאתפשטא, דהוא אתר רב ייכא סבא, הכי אמר ואוקים, דשירותא דדיקנא מחסד עלאה, דכתיב, (דבר הימים א ט"ז) לך יי הגדולה והגבורה והתפארת וגו'. וכללא הוא, והכי שארי, ותשעה אתמשכן ותלנין דדיקנא, ומקמי אודנין, הכי שארי, וקיימא לא מתקיימין אלא באתר אתרא, כמה דאוקימנא.

וכד אצטריף עלמא לרחמי, אתגלייא מולא קדישא. וכל הגי תקונין דדיקנא קניא דזעיר אנפין, פלהו רחמי משתכחי. וכד אצטריף לדניא, מתחזיא דינא, וקדין עבדין נוקמין לשנאיהון דישאל, לאינון דעקין להו. (דף רצ"ה ע"ב) פל קירו דדיקנא, באינון שערי דתלנין אינהו, משום דכלא כהאי תלנין.

כך הגי שערי דדיקנא דזעיר אנפין, פלהו קשישין תקיפין, משום דכלהו אכפנין לדינין, בשעמא דמולא קדישא אתגלי. וכד בעא לאגחא קרבא, כהאי דיקנא אתחזו כגיבר תקיף, מארי נצחון קרביא. וקדין מריט מאן דמריט, ואגליש מאן דאגליש.

הני תשעה תקונין, אקרון משה זמנא תנינא, בשעמא דאצטריף לאהדרא לון פלהו רחמי. דאף על גב דתליסר תקונין לא אקרון השמא, כבונא תלניא מלמא, דהא לא יעול כהני תקונין לאדרא, אלא כמולא אתקוון, ואדפר ליה. דהא הוא דכתיב, (במדבר י"ד) ועתה יגדל נא כח יי. מאן פח יי. ההוא דאקרי מולא קדישא, סתימא דכל סתימין. דחילא דא, ונהירו דא, ממוזלא תלי. וינין דאמר משה דא, ואדפר דא, ואתקוון ביה, אמר הגי תשעה תקונין, דתלנין בזעיר אנפין. בגין דנהירו כלהו, ולא ישכח דינא. ועל דא כלא כמולא תלי.

האי דיקנא כד שראן שערי (כ"א לאתברא) אלתברא (כ"א לאתברא), אתחזו כגיבר תקיף כגיבר מארי נצח קרבין. כהאי דיקנא, נגיד משח דרבות מעתיקא סתימאה. כמה דאת אמר, (תהלים קל"ג) פשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וזמן אחר.

אלון שערי לא חפנין על שפון, ושפון פלהו סומקין גנורדא. דכתיב, (שיר השירים ה) שפותרתי שושנים. שפון מרחשן גבורה, כרחשן חקמתא. באינון שפון תלנין טב וביש, חמי ומוזא. מאלין שפון תלנין מאריהון דאתערוותא, דכד מרחשין אלין שפון, מתערין כלא למגור (סנאי) דינא, ככל פתי דינין, (דפרוורחון בחון, ופון פד) דאקרון עירין. דכתיב, (דניאל ו) בגנות עירין פתחא ומאמר וגו'.

כאי עיר. כספרא דאדנתא, תנין פתחא דאת אמר, (שמואל א כח) ויהי ערך. דמתערין דינין לאינון דלא אתרחימו לעילא, בגין פך מתערין אלין דאינון מארי דכבו, (כ"א חס) דכלהו) ועם פל דא בתרי גווי ברחמי ודינא, ועל דא אקרון עיר וקדיש דינא ורחמי.

ובאלון שפון, אתחזו פומא כד אתפתח. רוחא דנפיק מן פומא, ביה מתלבשין כמה אלה ורבין. וכד אתפשט, מתלבשין ביה נביאן מהימני. וכלהו פה יי אקרון. פד מלין נפקין מן פומא, ומתרחשין בשפון, מתנהרין כללהו תמני סרי אלפיין עלמינן, עד דמתקטרוין פלהו כחדא, בתמניסר אורחין ושבילין, דאשתמודען. ובלא מחפאן לפומא דא, בלישן ממלל ררבין בקטרא דטיהרא

בעוטרא. ועל דא כתיב, (שיר השירים ה) חכו ממתקים, ממתקים ודאי. מאי חכו. כמה דאת אמר, (איוב לד) וחיך יטעם לאכול. וכלו מחמדים, אש ומים. אשא ומיניא מתתקנון, (כ"א מתתקנון וזא) ויאן בצעירוי, דהא גווי מתתברן פתחא.

חכו, באתון רשימן, דמתגלפן בעטרוי גלידין אהר"ע בגרון. א, דטריד מלכין, (ויסאל ט) ומהעדה מלכין, ומהקם מלכין. ח, דטריד ונחית, וסליק ועטיר, פכיש באשא גליד ברוחא. ה, ניקה דאימא, סטיר לנוקבא, אתפשט לנוקבא רבא, כתיב ונקבא קדישא, דמתקטרוי אתרין דא כדא. כמה דאת אמר, (שיר השירים ה) הר המור גבעת הלבונה. ע' טיהרא דטיפסא, גליפא כשיפסא, רהיטין דענפין מתאחדון, לסטרוי לרוחין גליפין.

והא פרוי דאתון דשלמה מלכא, ואעטרוי אלין אתון ארבע פארבע, גיכ"ק בחיך כמה דאת אמר וחיך יטעם לאכול, (איוב ו) והאכל תפל מפלי מלח וגו'. וכתיב (ישעיה לב) ויהי מעשה הצדקה שלום. (תהלים ט) הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים וגו'. מתוקים ודאי.

דוד מלכא אמר, גם עבדך נזהר בהם וגו'. אסתדנא עלי דכל יומאי אודתרנא בהו, דלא לאטעאה בהו, פר יומא חד דעטרנא עטרי מלכא, כמערתא דמרוניא, וחתמינא בויצינא דאשא מתלהטא אפוינא דמרוניא (כ"א דעטרנא), ויאודענענא. מההוא יומא אודתרנא כדעמתי בהו, ולא שביקנא לון פל יומאי. זכאָה חולקיה מאן דאודתר במתיקא דמלכא, וטעים בהו כדקדוין. על דא פתיב, (תהלים לו) טעמו רואו כי טוב יי וגו'. וכתיב (מטלי ט) לכו לחמו בלחמי וגו'.

אתפשט דכורא כדעת, ואתמליין אסכדון ואדרין, מרישא דגולגולתא שרי, ואתפשט בכל גופא, מחדוי ודרועוי ובכללא. מאחורוי, אתדבק ניצוצא דבויצינא דקרדינונתא, ולחטא ואפיק (דף רצ"ה ע"א) גולגולתא תדא, סתימא מפל סטרוי, ונהירו (כ"א עתות) דתרי מוחי גליפן פה, ואתדבקת כסטרוי דכורא. בגין פך אתקרי (שיר השירים ה) יונתי תמותי, אל תקרי תמותי אלא תאומתי ודאי.

שערוי דנוקבא כלילין ביה גווי (כ"א גווי כגווי), כדכתיב, (שיר השירים ה) ודלת ראשך פארבן. אתקטר בגורה פתמי גבוראן, ואתפשטת נוקבא כסטרהא, ואתדבקת כסטרוי דכורא. עד דאתפרשא כסטרוי. ואתיאת לאתחברא עמיה אפין באפין. וכד

מתחברין מתחזיין חד גופא ממש. מהכא אוליפנא, דכר בלחודי, אתחזי פלג גופא, ובלהו רחמי. וכך נוקבא, וכד מתחברין פחדא, אתחזי כלא חד גופא ממש, והכי הוא. אוף ה"כא, פד דכר אתחבר בנוקבא, כלא הוא חד גופא, ועלמין פלהו בחידי, דהא כלהו מגופא שלים מתברכן. והיינו רנא, (שמות כ) על פן ברה יי' את יום השבת וינקדשהו. דהא אשתכח כלא כחד גופא שלים, דהא מטרוניתא אתברכת במלפא, ואשתכח גופא חד. ועל פן ברקאן משתפחין בהאי יומא. ומקבא, מאן דלא אשתכח דכר ונוקבא, אקרי פלג גופא, ולית ברקתא שריא במלה פגימא וחסירא, אלא באתר שלים, במלה שלים, ולא בפלגות מלה, ופלגות מלה לא אתקיים לעלמין, ולא אתברכן לעלמין.

נ"ו דנוקבא, כלא מגוי דכורא הוא. והא אוקימנא מלי, ואשתמודען ביני חבריאי. מהאי נוקבא מתאחדן פל אינון דלתתא. מנה נקין, ובה תבין, והיא אתקריאת אם לכלהו. כמה דאתרא אם לגופא, וכל גופא מנה (כ"א לנמא וכל נמא מנה) נקא. פך האי אם לכלהו אתרין דלתתא כתיב, (משלי ו) אמור לחכמה אחתי את. אית חכמה ואית חכמה, והאי נוקבא, אתקרי חכמה ועירא לגבי אתרא ועל דא כתיב, (שיר השירים ח) אחות לנו קטנה ושדים אין לה וגו'. דהא דא בגלותא אתמשך. אחות לנו קטנה, ודאי קטנה אתחזי אכל ברבא היא, וסגיאה היא, דהא היא שלימו דנטיל מפלא. כמה דכתיב, (שם) אני חומה ושדי כמגדלות. ושדי, דהא מלין אינון לנקא לכלא. פמגדלות, דאינון נהרין ברבין דנפקי מאימא עלאה.

הו אתפשט דכורא כהימנא ושמאלא, פירותא דאחסנא. וכד גווי אתחברו, אקרי תפארת. ואתתקן פל גופא, ואתעביד אילנא רברבא, ותקין, שפיר ויאה, (ויטאל ו) תחוחיה מטלל חיות ברא, ובענפיהו יורון עופי שמא, ומזון לכלא ביה. דרועוי מינא ושמאלא. בימנא חיים וחסד, בשמאלא מיתה וגבורה. מעוי, אתתקן בדת, ואתמלין פל אכסרין ואדרין, כמה דאמינא. דכתיב, (משלי כד) וברעת חדרים ימלאו. הו אתפשט גופא, בתרין שוקין. ומתאחדן בינייהו תרין כולין, ותרין ביני דכורא. דכל משחא ורבות וחיילא (דכורא) דכל גופא, בהו אתכפשט, דכל חילין דנפיק, מנהון נפקין. ושריין פלא בפום אמה. ובגין פך אקרין צבאות, (דכל נשא, מו אתחבש, ושרין כלא בפום אמה. ובגין פך אקרין צבאות, דכל חילין דנפיק, מנהון נפקין) תפארת, יהו"ה. נצח והוד, צבאות. ובגין פך יהו"ה צבאות.

אמה דכורא, סיימא (נ"א כסותא) דכל גופא, ואקרי יסוד. ודא הוא דרגא דמבסם לנוקבא. וכל תיאובתא דכורא לגבי נוקבא, כהאי יסוד עייל לנוקבא, לאתר דאקרי ציון. דהתם הוא אתר פסותא דנוקבא, כבית רחם לאתתא. ובגין פך, יי' צבאות אקרי יסוד.

כתיב (תהלים קלב) פי כהו יי' בציון אנה למושב לו. פד אתפרשת מטרוניתא, ואתחברת במלפא אנפין באנפין, במעלי שבתא. אתעביד פלא חד גופא, ובדין יתיב קדשא בריהו הוא בכורסייה. ואקרי כלא שמא שלים, שמא קדישא, בריהו שמה לעלם לעלמי עלמין. פל אליו מלין סליקנא עד יומא דא, דאתעשר בהו לעלמא דאתי, והשתא אתגלין הכא, וקאה חילקי.

האי מטרוניתא, פד אתחברת עם מלפא, פל עלמין מתברכן, ואשתכחו בחדותא דכלא. (דף רצ"ו ע"ב) כמה דכורא כליל בתלתא, ושירותא בתלתא. פך פלא הכי, וסימא דכל גופא הכי, ומטרוניתא לא מתברכא, אלא בכללא דתלתא אליו, דאינון נצח הוד יסוד, ומתברכא ומתברכא באתר דאקרי קדש הקדשים דלתתא. דכתיב, (תהלים קלב) כי שם צוה יי' את הפרכה. דהא תרין דרגין אינון לעילא ותתא. ובגין פך לית רשותא למיעל תמן, פד פהנא רבא, דאתי מן סטרא דחסד. בגין דלא עייל להווא אתר דלעילא, אלא ההוא דאקרי חסד, ועייל פקדש הקדשים, ומתברכא נוקבא. ומתברכא האי קדש הקדשים בגו לגו, אתר דאקרי ציון. ציון וירושלם, תרין דרגין אינון, חד רחמי, וחד דינא. ציון, דכתיב, (ישעיה א) ציון במשפט תפדה. ירושלים, דכתיב, (ישעיה א) צדק ילין פה כמה דאוקימנא.

וכל תיאובתא דכורא לגבי נוקבא, הכא הוא, וקרינון להו ברכה, דמתמן נפקי ברכן לבלהו עלמין, ובלהו מתברכן. האי אתר אקרי קדש. וכל קדשים דכורא עיילין תמן, כהווא דרגא דאמינא, ובלהו אתרין מרישא עלאה דגולגלתא דכורא, מסטרא דמוחי עלאי, דשריין ביה, ונגיד ההיא ברכה ככל שייפי גופא, עד אינון דאקרין צבאות. וכל ההוא נגיד דאתנגיד מפל גופא, מתפשטי תמן, ועל דא אקרין צבאות, דכל צבאות דעלאין ותתאין תמן נקין. וההוא נגידו בתר דאתפניש, תמן שריין ליה כהווא יסוד קדישא, פלא תוורא, בגין פך אקרי חסד. וההוא חסד עייל לקדש הקדשים, דכתיב (תהלים קל"ב) כי שם צוה יי' את הברכה חיים עד העולם.

אמר רבי אבא, לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים, עד דאשתככו מלוי, ואנא כתבנא, סברנא למכתב טפי, ולא שמענא. ולא זקיפנא רישא, דנהורא הוה סגי, ולא הוה זכילנא לאסתפלא. אדהכי אודענא, שמענא קלא דקארי ואמר (משלי א) ארף זכים ושנות חיים וגו'. שמענא קלא אתרא, (תהלים כב) חיים שאל ממך וגו'.

פך ההוא יומא, לא אפסיק אשא מן ביתא, ולא הוה מאן דמטי לגביה, דלא זכילו דנהורא ואשא הוה בסותרניה. פל ההוא יומא זכילנא על ארעא, ונגענא. בתר דאזיל אשא, חמינא לבוצינא קדישא קדש הקדשים, דאסתלק מן עלמא, אתעשף שכיב על ימיניה, ואנפוי חייכין. קם רבי אלעזר בריה, ונטיל רדוי ונשיק לון, ואנא לחיכנא עפרא דתחות ורגלוי. בעו חבריאי למכפי, ולא זכילו למלא. שארו חבריאי בכביה, ורבי אלעזר בריה נפיל תלת זמנין, ולא זכיל למפתח פומיה. לבתר פתח ואמר, אבא אבא. תלת הו, חד אתחזרו. השתא תנוד חיותא, צפראן סאסין. משמען בנוקבאן דנימא רבא, וחבריאי כלהו שתין דמא.

קם רבי חייא על רגלוי ואמר, עד השתא בוצינא קדישא מסתפל (כ"א ששתול) עלן. השתא לאו הוא עדין, אלא לאשתדלא ביקריה. קם רבי אלעזר ורבי אבא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא, מאן חמא (כ"א עיעורא ועיובא) ערבוכינא דחבריאי, וכל ביתא הוה סליק ריחין סליקו ביה בפורייה, ולא אשתמש ביה, אלא רבי אלעזר ורבי אבא.

ארו טריקין, ומארי תריסין דכפר צפרי וטרדאן בהו (כ"א דצפרי וטרדאן) בני מרוניא, צווחין בקטירין, דחשיבו דלא יתקבר תמן. בתר דנפק פוריאי, הוה סליק באוירא. ואשא הוה להיט קמיה, שמעו קלא, עולו ואתו, ואתפנשו להילולא דרבי שמעון, (ישעיה נ) יבא שלום ינוחו על משכבותם.

כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא, זה האישי מרעיש הארץ מרגיז ממלכות, כמה פטרין ברקיעא משתכסין (כ"א ולא ששתמין) ביומא דין בגינא, דנא רבי שמעון פן יוהאי, דמאריה משתבח ביה בכל יומא. וקאה חולקיה לעילא ותתא. כמה גיזין עלאין מסתמרן ליה, עליה אתמר (ויטאל י"ב) ואתה לך לקח ונתתם ותעמוד לגורלך לקח הימין. (עד כאן האדרא זוטא קדישא.)